

af denne gamle Havn. Jeg blev den Gang selv raadspurgt i den Anledning, . . . og muligvis var det tildels paa Grund af de Erindringer, Deres Projekt vakte hos mig, at det . . . at jeg . . . Naa, tag Dem nu en Stol og flyt Dem herhen, . . . og fortæl mig saa, hvorledes De har tænkt Dem det. Denne punkterede Bolværkslinje her — —«

I over en Time sad de to Mænd ved Siden af hinanden, fordybede i Udmaalinger og Beregninger. Stykke for Stykke blev Pers Arbejde taget op til Bedømmelse. Hvert Øjeblik kastede Obersten rigtignok Passeren fra sig og erklærede det hele for aldeles blottet for sund Fornuft; men straks efter kunde han til Gengæld udtale sig varmt anerkendende om et eller andet lykkeligt Fund, en snild Terrænbenyttelse, en vel afpasset Funderingsmetode eller lignende. Per var hele Tiden fuldkommen rolig, viste sig i Mod-sætning til den gamle Militær som Koldblodigheden selv. Med klog Beregning gav han efter paa alle mindre væsentlige Punkter for med des større Vægt at fastholde sin Mening dér, hvor Hovedangrebene paa hans Arbejde blev ført. Den lange Forhandling udviklede sig efterhaanden til en Slags Holmgang mellem den unge og den gamle Ingeniør, hvorunder den sidste mere end én Gang blev bragt til Tavshed, undertiden endog til Indrømmelser. Ja, saa ivrig blev tilsidst den gamle Oberst, at ogsaa det før saa